

מאמר

סיפור אישי על לידה מאוחרת

שואבת השראה ומתעניינת בסיפורי לידה של אמהות אחרות? הסיפור הזה ודאי יעניין אותך

נכנסתי לתהליך בצעד מהוסס. אני אוהבת תינוקות. מאוד. יש לי משפחה מאושרת. אבל כאשר נכנסתי להריון השלישי חששתי. מדוע? כי בבית היו לי שתי בנות בגילאים 10 ו 7

12, הקריירה שלי הייתה בשיאה, מצבנו הכספי היה מעולה, נסענו לחו"ל מדי שנה והחיים זרמו להם על מי מנוחות. כאשר ראיתי תינוקות אצל חברות הרגשתי ש"אני את שלי עשיתי". ואז איחר לי המחזור. בדיקה ביתית, שני פסים ואני בהלם מוחלט. בעלי הגיב גם כמוני. מי חשב שמעל גיל 40 נכנסים כל כך מהר להיריון ?

התלבטנו שבוע ויותר בדבר, אך ידענו כי יש לקבל החלטה, ובהקדם האפשרי.

זה היה שבוע קשה. בכיתי המון. אני אוהבת ילדים, אבל אני גם אוהבת את החיים הטובים. שוב פעם לא לישון טוב בלילה, חיתולים, עגלות, סחיבת סל-קל, שיניים, חום, מחלות, חיסונים, מעון יום, בייביסיטר, למי יש כוח לכל אלה ?!

תפסיקי, נזפתי בעצמי. בזמנו את בכורתי, הילה, היה קשה לי להשיג. רק אחרי שנה של ניסיונות נקלטתי. מרוב בהלה נחפזתי להיכנס להריון בשנית, על מנת שהיא לא תהיה חלילה בת יחידה ועל מנת להיות בטוחה שאין לי בעיות פריון. ועכשיו...הריון. התזמון גרוע. ואני כבר לא צעירה. 42 זה גיל שאתה מתחיל להתרווח על הספה, נהנה מילדיך הגדלים, משקיע בעצמך. לא מתאים לי להתהלך בחלוקים ספוגי פליטת תינוקות ולטחון פירות. והעבודה...לצאת לחופשת לידה? עכשיו ? להתנתק מכל מה שבנתי ? נכון, רק חודשים ספורים, אבל לא בא לי.

וההיריון עצמו ? לא פשוט כל כך. אני מרגישה צעירה, נכון, אבל הגיל בכל זאת משחק לרעתי. דיקור מי שפיר, חששות מעובר לא תקין, רעלת היריון, סכרת היריון...

כך חלף שבוע של לבטים קשים, דמעות, מחשבות, ולילות בלי שינה.

אך המחשבה על ריח העור המתוק והטרי, הבעיטות הקטנות בבטן, החיוכים, הטוסיק המתוק, האור שייכנס לביתי. והבנות כמובן יוכלו לעזור, הן כבר גדולות. ותינוקות גדלים מהר כל כך. איך אחיה עם המחשבה שהיה לי עובר והפסקתי את קיומו ? נכון, זו לידה בגיל מאוחר, אבל עדיין כל החיים לפני. תוחלת החיים רק הולכת ומתארכת. אני שומרת על עצמי ממילא, מתעמלת, אוכלת נכון. אם כבר נכנסתי להיריון, מה רע יהיה לשנות קצת תוכניות וללדת עכשיו איזה תינוק חמוד ? ואולי סוף סוף יהיה לנו בן...?

לאט לאט שכנענו את עצמנו בכך שיהיה זה נכון להשאיר את ההיריון. בעלי ואני היינו בראש אחד, אני חייבת לציין. ככל שההיריון התקדם התחברנו אליו יותר ויותר. ההיריון היה דווקא קליל ותשעה חודשים חלפו להם במהירות. הגענו ליום בו זכינו ללדת את מתן הנסיך. הבנות היו מאושרות עד השמיים. הייתה לי הרבה עזרה, יכולתי להרשות לעצמי להיעזר בבייביסיטר כי מצבנו הכספי היה טוב (לעומת ההיריון עם הילה בו היינו תפרנים למדי). האושר היה גדול. כן, קיבלנו את ההחלטה הנכונה.